

música | micah p. hinson

Micah i Nick Phelps, dimecres a Girona. / MANEL LLADÓ

El nou Dylan

► **Músics:** Micah P. Hinson, veu i guitarra; Nick Phelps, bateria i banjo; Ashley Bryn, teclats.
Lloc i dia: Sala de cambra de l'Auditori de Girona, dimecres 19 de novembre.

ta D e nous Dylans n'hi ha més o menys tants com de cinquens Beatles: en surt gairebé una cada temporada. En realitat, el paral·lisme forçat entre Micah P. Hinson i Dylan s'explica només per un parell de factors: per començar, tots dos tenen una veu indomable i lluny de qualsevol convenció estètica –galls inclosos–, d'aquelles que no superarien els preliminars d'un concurs de cant coral, per entendre'ns. A més, la imatge de Micah traient foc i distorsió de la seva guitarra elèctrica rememorava la del jove Dylan provocant la indignació de l'ortodòxia *folkie*, amb el seu primer concert elèctric, en el festival de Newport del 1965. Ara ja ningú no s'ofèn per aquestes coses, però aquells que coneixíem Micah P. Hinson bàsicament pels seus tres àlbums no ens esperàvem una celebració del caos sonor controlat com la de dimecres a la sala de cambra de l'Auditori, plena per tots costats, fins i tot en les curioses grades de darrere de l'escenari, que rememoren la disposició d'un jurat popular.

Micah, el seu fidel Nick Phelps –gran bateria i eventual duelist de banjo en els temes més propers al *country*– i la seva estimada Ashley als teclats o simplement fent acte de presència, contemplant absorta el seu home, van completar un trio més que suficient, una imponent Orquestra de l'Imperi Roig, que es movia entre les melodies més delicades i els torrents de *feedback* més desbocats. Segurament, Micah seria el primer a rebutjar la insígnia del nou Dylan però, com el geni de Minnesota, ja s'està creant el propi món poètic i musical, sense concessions i més enllà de qualsevol tendència efímera. I aquí s'acaba el paral·lisme.

Salem Zenia. ESCRITOR ALGERIÀ REPRESALIAT

«Una llengua representa un poble»

Aquest autor de cultura berber i llengua amaziga viu a Barcelona acollit pel PEN català ja que a Algèria estava amenaçat de mort. Acaba de publicar el llibre de poemes «Sol cec»

ASSUMPCIÓ CANTALAZELLA
 ● Per celebrar el Dia Internacional de l'Escriptor Empresonat, els dies 12 i 13 de novembre passats diversos escriptors van llegir a Barcelona textos fets per autors que són a les presons o a l'exili a causa d'haver estat perseguits pels seus escrits. Les lectures es van fer dins una gàbia construïda amb reixes de ferro que simulava una presó.

Entre els diferents escriptors que en aquesta convocatòria van col·laborar en l'acte esmentat, hi havia Salem Zenia. La participació d'aquest autor d'Algèria, de cultura berber i llengua amaziga, pren una significació especial si tenim en compte la seva qualitat d'acollit per la ciutat de Barcelona, dins el projecte internacional anomenat Icorn (International Cities of Refuge Network). També hi van participar el cubà Carlos Aguilera, acollit a Frankfurt, i el kosovar Xhevdet Bajraj, que ara viu a Mèxic.

–Salem, per quina causa va ser represaliat?

–«Perquè al govern no li agradava el meu compromís, en periodisme i en literatura. Era un govern que no ens assegurava poder viure amb la seguretat de no ser assassinats. Vaig veure'n, d'assassinats al meu costat.»

–Vostè, concretament, corria perill?

–«Estava amenaçat de mort.»

–Quan va marxar d'Algèria, com va connectar amb el PEN?

–«A través de l'Icorn, la societat internacional d'ajut als escriptors perseguits o empresonats.»

–Va triar Barcelona, com a ciutat acollidora, o bé l'hi van portar sense que ho hagués demanat?

–«L'Icorn té els seus projectes. Em va destinar a Barcelona.»

–Com s'hi ha sentit, aquí?

–«Ha estat molt fàcil que hi estigués bé. Pensa que hi vaig entrar a través del PEN català, una associació vinculada al PEN internacional.»

–A quines altres ciutats hauria pogut anar a

Salem Zenia i Assumpció Cantalozella, dialogant dins la gàbia. / SANDRA CODD-MACDONALD

raure?

–«A Frankfurt, a Estocolm, a Stavanger... Són algunes de les ciutats que pertanyen al projecte Icorn.»

–I amb la gent que s'ha trobat fora del PEN, hi ha tingut dificultats?

–«Cap. No ho veus, que ens assemblem molt?»

–Pot ser que sigui degut a la forta culturització francesa que van tenir durant el temps de la colonització?

–«És possible. També perquè pertanyem a una gran cultura, la mediterrània.»

–Vostè escriu la seva obra de creació en llengua amaziga. Quants parlants d'aquesta llengua hi ha a Algèria?

–«Uns sis milions. El problema és que a l'escola només ensenyen en àrab. L'amazic no hi és.»

–Com aquí durant el franquisme...

–«Pel que sé, és la mateixa situació.»

–A Catalunya, al tombant del segle XIX i començaments del XX, es va fer una posada al dia de la gramàtica i el lèxic del català. Es va redac-

tar un diccionari general de la llengua catalana, etc. Existeix una recopilació gramatical i lèxica de l'amazic?

–«Hi ha recopilacions i diccionaris diversos. Fa falta un diccionari general, amb un estàndard comú. L'amazic té moltes variants.»

–Com tota llengua.

–«Però a nosaltres ens fa falta un model comú.»

–Em pot parlar una mica de la seva experiència com a exiliat de la seva terra i de la seva cultura?

–«Un exiliat sofreix una metamorfosi. De cop esdevé dues persones. Ell mateix, el de sempre, i una altra persona nova que ha de parlar una altra llengua, viure dins una altra cultura.»

–I com repercuteix tot això en la seva obra literària?

–«És un trencament. De cop, els teus personatges ja no existeixen, la teva escriptura se t'escapa. Ets dins un medi diferent, dins un clima que no et fa sentir el mateix.»

–En pot sortir una literatura de l'exili, amb tota la realitat que em

descriu?

–«Jo no vull fer literatura de l'exili. Vull fer literatura berber, la meua, en llengua amaziga.»

–Se'n surt?

–«Fins ara he tingut sort. Acabo de publicar *Sol cec*. L'obra, que consta de setze poemes en llengua amaziga i llengua catalana, l'ha editada Accent Editorial. I això... poder escriure en amazic, encara que sigui des de l'exili, em consola de la terrible situació que significa que et vulguin destruir la teua llengua. Una llengua representa un poble, una manera de veure el món. I la pregunta, ara, te la faig a tu: per què els qui tracten de dominar una persona comencen a dominar-la amb la llengua?»

Sortim de la gàbia, dins la qual en algun moment m'he sentit com en una veritable presó. La pregunta d'en Salem m'acompanya cap a la llibertat. Per acabar, un fragment del poemari *Sol cec*: «M'he amorat a una font / i bec sense parar. / El meu cor ha embogit / i jo xucla que xucla, com una sangonera / quin desafiament / quan em diu que en vol més.»

Si no troba l'habitatge, el podem avisar quan el tinguem

www.elpunthabitatge.cat

La manera més fàcil de trobar un habitatge

EL PUNT